

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 13.

Den 1. April 1876.

Pr.: 12 Ore pr. Expl.

Tale af Eldste Orson Pratt,

afholdt i det nye Tabernakel i Anledning af et Besøg til Salt Lake City af 60 Redaktører og Korrespondenter for forskellige amerikanske Blade den 11te Juli 1875.

(Fra „Journal of Discourses“.)

(Sluttet.)

Dette var altsaa et Egteskab for Ewigheden, ikke for et lille Tidrum, ikke for et hundred eller tusind Aar, ikke for en Million Aar, men for al Ewighed, og var beregnet paa at være ligesaa varigt i sin Natur, Handling og Virkninger som selve de ubodelige Væsener. „Men,“ spørger En, „er De vis paa, at Adam og Eva vare ubodelige?“ Ja, jeg er; Skrifterne underrette mig om, at formedelst Overtredelse kom Synden ind i Verden og Døden formedelst Synden. Dersom Synden ikke var kommen ind i Verden, vilde der ikke have været nogen Død. „Men tror De virkelig, at Adam og Eva vilde have været levende idag?“ Ja. Kunne I tænke Eder en Tid, da de ikke vilde være ubodelige, da de vilde blive overvundne? Kunne I paapege os

den Tid, da de ikke længer vilde være Mand og Hustru? Nej, aldrig. Naar gav Herren det Bud, at de skulde vorde frugtbare og opfylde Jorden? Han gav det til dem i deres ubodelige Tilstand. Sæt, at det havde været muligt for Adam og Eva, før de faldt, at have haft Børn, hvad Slags Børn vilde saa det have været? Vilde dødelige Børn have nedstammet fra ubodelige Forældre uden nogen Overtredelse? Vilde Mennesker af Kjød, Blod og Ben have kommet til Verden af ubodelige Forældre? Nej. Vi maa derfor antage, at da Gud sagde til Adam og Eva: „Vorder frugtbare og opfylder Jorden,“ talte han til dem som Væsener, der ikke vare faldne.

Maafte man kunde spørge: Hvorlænge vilde de have formeret sig og op-

fylbt dette Bud? Jeg svarer, saalænge Evigheden varer. Kan De sige, hvorlænge det vil være? „Er det Deres Mening at sige, at der ingen Ende vilde være paa deres Tilværelse?“ Ja, aldeles ingen. Dersom de havde opfyldt hint store Bud og havde formeret deres Afkom, vilde deres Børn have været udødelige saavel som Forældrene, og der vilde aldrig have været en Tid gennem alle Evighedens uendelige Tidssalvere, da de ikke vilde have vedblevet at formere deres Afkom — deres egne Sønner og Døtre.

Maaste man vil sige: „Jeg troede virkelig, at Menneskene nu overalt paa Jorden opfyldte hint store første Bud.“ I have taget mærkelig fejl; ikke én af os har opfyldt det. „Er det Deres Mening at sige, at alle disse Folk, der leve i dette Territorium, som have været gifte og som have avlet Sønner og Døtre, ikke have opfyldt det Bud, der blev givet Adam?“ Ikke ét Par af os; vi have ikke været i en Stilling, saa vi kunde gøre det, dog vilde vi efterhaanden blive istand dertil, naar vi saa vore udødelige Legemer, ligesom Adam fik sit. Men medens vi ere her, er det os tilladt at formere os — hvad? Stakkels svage, forsagte, salbne, sygelige Legemer, der i det længste ere beregnede paa at være en halvtreds, firs eller hundrede Aar, og derpaa smuldre tilbage til Moder Jorden, ville I erstatte et saadant Afkom, som det, der var bestemt at skulle opfylde det store første Bud, der blev givet til det udødelige Menneske? Ak nej! Herren vil ikke antage en saadan Erstatning som denne.

Men hvorledes kunne vi saa opfylde Budet? Jeg vil sige Eder hvorledes — indgaa Egetestam for al Evighed ligesom Eders første Forældre gjorde, og da, naar I komme frem i den første Opstandelses Morgen og Gud atter gjengiver Eder Eders Legemer — Mand og Kvinde —

kunne I opfylde hint Bud, som blev givet i Begyndelsen til det første udødelige Par.

Skulle vi vedblive at formere os gennem al Evighed? Ja, der vil aldrig være en Tid, da de, som virkelig ere viede for Evighed, vilde ophøre at formere sig, men de vilde vedblive at føde Børn, som ikke ere Smerte, Sygdom og Død underkastede, men derimod evige og udødelige. Millioner paa Millioner vilde fremkomme — Verdens uden Ende — af hvert Par udødelige Forældre, og deres Børn vilde være ligesaa udødelige som dem selv. Da vil Budet blive opfyldt.

Maaste nogle af Eder kunne sige: „Deres Bemærkninger forklare et vist Skriftsted, som vi ofte have læst, nemlig det 11te Vers i det 11te Kapitel af Pauli første Brev til Korinthierne, der lyder saaledes: „Hverken er Manden uden Kvinden, ej heller er Kvinden uden Manden i Herren.“ Vi have aldrig forhen vidst, hvad det betød, men det synes, som om I Sidste-Dages Hellige have faaet en Opklæring derpaa.“ Det ser altsaa ud til, at dersom vi ønske at opfylde vor Stabelses Maal, og vi ere oprigtige i Herren, maa vi gaa ind i de evige Verdens som gifte, ikke for Tiden, ikke ved en eller anden Fredsdommer, som tillige er en Vantro, ikke ved en Mand, som ingen Rettighed har til at forene os i Egetestam under den Allerhøjstes Aabenbaring og Myndighed; men vi maa vies for Evigheden af en Mand, som har Ret til at tale, da han er kaldet af Herren og holder Myndighedens og Magtens Nøgler, som kan sige til en Mand og Kvinde: Jeg erklærer Eder Mand og Hustru for Tid og al Evighed. Da vilde I blive viede overensstemmende med det givne Monster; da vilde I have Fordring paa hinanden efter Døden. Men have gifte Folk iblandt Nationerne Fordring paa hinanden efter

Be grundet i Evangeliet, vob. m.

Døden? Jeg mener dem, der ikke ere blevne vieede efter Himlens Mønster og Myndighed. Paa ingen Maade. Deres Overenskomster gjælde kun for en lille Tid; en tyve, tredive, halvtres eller halvfjerdsfindstyve Aar, efter som Tilfældet kan være, saa kommer Døden, og Overenskomsten er forbi; og naar I komme frem i Opstandelsen, hvem er I saa? Have I nogen Hustru der? Al nej! Hvorfor ikke? Fordi I ikke bleve beseglede og vieede til hinanden ved guddomlig Myndighed, det er Grunden. Hvilken Stilling ville I indtage? Der som I have været ret gode Folk og have holdt Guds Bud, saavidt som I have forslaaet dem, og have gjort Godt i mange Henseender, kunne I have Lejlighed til at blive Engle; men der er stor Forskiel paa Engle og dem, som nyde det Privilegium bestandig at kunne formere deres Aftom og blive kronede som Konger og Præster i de evige Verdener. Hvem antage I, I ville regjere over? Ville I saa nogen Anden til at formere og udbrede sit Aftom og derpaa give det Aftom til Eder? Ville I gaa til Eders Nabo og sige: „Kom, De blev gift for Evigheden, da De var ovre i hin Verden, og De er kommen frem, idet De har Fordring paa Deres Hustru eller Hustruer i Opstandelsens Morgen. Jeg besørge ikke den Ting, da jeg var der, og jeg blev ikke gift der efter det første Mønster, som blev givet i Bibelen, og efterdi jeg undlod at gjøre dette, vil De, Nabo, give mig Part i Deres Børn? Jeg skulde lide at være Konge og have nogle Undersaatter at regjere over, vil De stille Dem ved nogle af Deres Børn?“ „O nej,“ siger Naboen, „der som De forsomte i hin Verden at udføre de guddomlige Ordinaner, som henhøre til hin Prøvestand, maa De selv bære Tabet, jeg kan ikke undvære nogen af mine Børn. De tilhøre mig; de ere under

min patriarkalste Regjering, de udgjøre mit Rige, og jeg vil regjere over mit Aftom evindeligt.

Hvad vil saa denne stakkels Mand gjøre? Jo, han vil komme til at være en gammel Pæbersvend, om vi maa bruge dette Udtryk, og forblive i denne Stand gennem al Evighed. Han vil gaa an for en Tjener, og de ville have en stor Mængde Tjenere der. En Guds Mand har et stort Rige; hans Rige udbreder sig, og hans Undersaatter tiltage som Stjernerne paa Himlen eller Sandet ved Havets Bred, og han vil ganske naturlig behøve Nogle, som have Legemer af Kjød og Ben, til at tjene for sig i visse Dje-med; og de, som have afslaaet sig selv fra de Fordele, som Vægstab for Evigheden frembyder, ville desuagtet gjøre det udmærket, om de have været retfærdige nok til at opnaa samme Stilling som Engle.

Der var Nogle i vor Frelseres Dage, som vare retfærdige nok dertil, men formødelst det Frasald, som havde fundet Sted, en tre Aarhundreder før han kom, havde de tabt Magten til at erholde denne højere Herlighed, og da Jesus talte til dem om de Dødes Opstandelse, sagde han: „I Opstandelsen skulle de hverken tage tilægte eller bortgiftes.“ Til hvem talte han? Ikke til de Retfærdige, men til nogle af de mange Sekters Medlemmer, som dengang eksisterede, og som til en vis Grad havde tabt Herrens Aand. Saa-danne, som aldrig havde været gifte for Evigheden i denne Verden, kunde ikke sige: „Højere end til Engle i den næste Verden, og om de vare retfærdige nok til at blive celestiale Engle, vilde de være Tjenere for bestandig. Tjenere for hvem? For dem, som ere værdige til at modtage et Rige og en Herlighed, som have iagttaget deres Ordinaner og Guds Bud, og som ere blevne ledte af ham i Alt, hvad

der angaar Egtestab, saavelsom andre Ting.

Lad os nu komme til et andet Punkt, som kommer af Egtestab for Evigheden. Der er for Exempel en stor Mængde i denne Forsamling, som bleve viiede efter Verdens Love af Fredsdommere og forskjellige andre Embedsmænd i England, Skotland, Wales, Danmark og i de forskjellige Nationer i Kristenheden. De komme hid op med deres Hustruer, og mange af dem ere ligesaa gode Folk, som man kan finde nogensteds paa Jorden. Blev de viiede ved guddomlige Ordinanancer? Blev de forenede af Gud? Nej. Skulde de derfor fordømmes? Nej. Hvorfor ikke? Fordi Gud ikke sendte Ordet til dem. Naar Ordet udgaar fra Herren den Almægtige til et Folk, og Lyset kommer til en Nation og blandt et Folk, paafølger Fordømmelse, om det Lys forkastes, men ikke forinden.

Herrens Ord bød Eder at samles hid op. Af hvilken Grund? For at I blandt Andet kunde blive viiede efter Guds Lov. Jeg bestræber mig for at sige Eder nogle af vore Gjendommeligheder. Vi tro, at enhver Mand, som samles hjem med de Hellige, hvadenten han er gift efter Verdens Lov eller ikke, skulde forenes i Egtestab af En, som har guddomlig Myndighed til at forrette, og saaledes have Ordinanancen eller Betjeningen beseglet paa Jorden, saa at det maa være beseglet i Himlen; da vil det bestaa; men Alt, hvad der ikke er gjort ved Guds Myndighed, vil ikke bestaa, men vil blive rystet; og naar Opstandelsens Dag kommer, vil det kun være det, som Gud har bestillet, der vil bestaa Proven. Paa den Dag, naar de komme frem af deres Grave, vil der ikke være mere Lejlighed for Folk at blive gifte, end der vil være for dem at blive døbte. Dersom Folk ikke blive døbte her i dette Liv, ville de ingen Ud-

sigst have til at blive døbte i det næste. Og Jesus siger, at uden I blive døbte af Vand og Aand, kunne I ingenlunde indkomme i Guds Rige, det vil sige, i det højeste Rige, den højeste Herlighed, den tredje Himmel; I kunne ikke indkomme der, sølgelig maa I ikke opsætte Daaben indtil Opstandelsens Dag og sige, at I da ville udføre den, thi da vil det være for sent at udføre Daab og ligeledes for sent at indgaa Egtestab.

Her er et andet Spørgsmaal. En stor Mængde af de gode Folk i Verden, som med deres Fædre tilbage for en 1700 Aar, medens Gud ingen Autoritet eller Kirke havde paa Jorden, ere sunkne i Graven uden at kjende Noget til det Egtestabsmonster, hvorom der berettes i Bibelen, og som er evigt i sin Natur. Hvad skal der gøres med dem? Jeg svarer, det vilde synes temlig strengt, om der ikke ogsaa blev sørget for dem, ikke sandt? Der er omtrent sytten Aarhundreder eller Generationer, og om vi regne tusind Millioner Mennesker til hver Generation, som kommer til og igjen forlader Verden, ville vi ialt faa en 50,000 Millioner, som ere sunkne i Graven uden Daab, uden Ordinanancerne Forvaltning, uden guddomlig Myndighed til at forrette i i Egtestabsanliggender! Antage I, at Herren ikke har sørget for alt dette? Alle maa have en Lejlighed. Der findes ikke et Individ, som nogenstunde har levet paa Jorden fra Adams Dage af ned til vor Tid, hvadenten det har levet blandt Hedningerne eller de Vilde, som aldrig har hørt om Jesus eller om den sande Gud, og som er sunken i sin Grav i total Uvidenhed; der har aldrig været en Mand eller Kvinde paa denne Jords Overflade, uden de ville have en Lejlighed, enten i dette Liv eller i det tilkommende, til at adlyde og nyde det saliggjørende Evangeliums Velsignelser.

*all men have been sealed
to receive it*

„Men sagde De ikke, at der ingen Lejlighed var for dem at udføre disse Ordinan- cer i det tilkommende Liv?“ Jo. „Hvorfor sagde De da, at der vil være en Lejlighed for dem?“ Der er stor Forskjel paa at have en Lejlighed og at udføre Ordinan- cerne. Sidstnævnte kunne ikke udføres i det tilkommende Liv. Per- soner, som ere døde i denne Slægt eller i forgangne Slægter, uden at have Lej- lighed til at blive døbt af En, som har Myndighed, ville saa Lejlighed til at høre Evangeliet i det tilkommende Liv, men de kunne ikke selv udføre de til samme henhørende Ordinan- cer. Hvorfor ikke? Fordi Gud har forordnet, at Menneſter her i Kjødets Skede døbes i dette Liv; eller om de dø uden Kundskab om Evangeliet og dets Ordinan- cer, at deres Venner i Kjødets paa hans Kræftes Dag, naar han bringer det evige Evangelium for Lyset, skulle forrette for dem og paa deres Vegne. Dette er en anden Gjendommelighed ved de Sidste-Dages Helliges Lære — Daab for de Døde.

Man ser et Tempel blive opbyg- get her, lidt østfor dette Tabernakel, og en hel Del Spørgsmaal opstaaede med Hensyn til Vækkelsen af denne Byg- ning. Nogle antage, at vi ville holde Forsamlinger deri og prædike for Folket; men nej, det henhører til Tabernaklet. Gud har anvist os Brugen af et Tempel ved ny Åbenbaring paa samme Maade som han tilkjendegav Djemedet for et Ta- bernakel i Mose Dage og Hensigten med Herrens Tempel i Salomons Dage; og blandt Andet har han sagt os, at i Temp- lets Grund skulde der indrettes en Døbe- font. Af hvilken Grund? For at de, som leve her paa Jorden, kunne blive døbt for og paa deres Vegne, som dø uden Kundskab om Evangeliet.

Naar det tilbage til alle Slægter, som ere døde i Uvidenhed? Ja. Til alle

vore Forsædre? Ja; det naar tilbage til vore Fædre, vore Bestefædre og deres Forsædre langt tilbage i gamle Dage, da Præstedømmet var paa Jorden. Daab for de Døde? Den samme Ting blev for- rettet i gamle Tider, saa at det ikke er noget nyt Monſter, vi have faaet, men det gamle Monſter, der er fornyet. Pau- lus figer i det 15de Kapitel af det 1ste Brev til Korinthierne: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, der- som de Døde aldeles ikke oprejses? hvi døbes de da for de Døde?“ I Sandhed, det var et stærkt Argument til Bevis for de Dødes Opstandelse, og de Folk, der tilhørte den gamle kristne Kirke, havde det Privilegium at gaa og blive døbt for dem, som vare døde, for Evangeliet kom iblandt dem.

Ser man nu ikke, at vi ikke ere saa ubarmhertige, som Mange ville antage. Istedetfor at sende alle de Slægter, som have levet i tidligere Tidældere, til Hel- vede, fordi de ikke havde Lejlighed til at høre Evangeliet, og fordi der ingen kri- sten Kirke var paa Jorden; jeg figer, istedetfor at sende dem Alle til et bund- løst Helvede, har Gud foranstaltet, at de Levende kunne handle for og paa de Dødes Vegne. De Ordinan- cer, som saaledes blive udførte her paa Jorden paa de Dø- des Vegne, ville blive optegnede og beseg- lede her af de rette Autoriteter; og hvad der saaledes bliver optegnet og beseglet her, vil blive optegnet og beseglet i Him- len paa disse Individuers Vegne; og der- som de Mander, som ere i Fængsel og i de evige Verdener, ville ombvende sig, naar Evangeliet bliver dem forkyndt, kunne de have Gavn af de Ordinan- cer, som blive udførte for og paa deres Vegne, og de ville saa Del i den første Opstan- delse.

Atter, dersom Daab for de Døde er sand, er enhver anden guddomlig Ordi-

nance lige sand og nødvendig for de Døde, thi det Ene er ligesaa følgerigtigt som det Andet. Haandspaalæggelse til Bekræftelse paa en Person, som lever her i Kjødets, for og paa deres Begne, som ere i Graven, er ligesaa følgerigtigt som Daab for de Døde.

Altet, om vore Fædre og Mødre, Bedstefædre og Bedstemødre have gaaet bort uden at blive forenede i Egteffab ved guddomlig Myndighed, vilde den samme Myndighed, som bringer et Folk til at handle for de Døde med Hensyn til Daab, ogsaa bringe dem til at handle for og paa de Dødes Begne med Hensyn til deres Egteffabsceremonier. En saadan Plan giver dem Alle en Lejlighed. Thi der indgaaes ikke noget Egteffab, ej heller bliver der udført Daab eller Bekræftelser i og efter Opstandelsen. De opstandne Døde kunne ikke gjøre nogen af disse Ting, men om det bliver gjort her for dem, og de ville antage det, vil det være anerkjendt i Himlen. Paa Grund heraf er der en anden Gjendommelighed ved de Sidste-Dages Hellige med Hensyn til Templet, thi Herrens Hus skal opbygges i Bjergene i de sidste Dage, som Esajas siger i det 2det Kapitel: „Og mange Folk skulle gaa og sige: kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veje, at vi maa vandre paa hans Stier.“ Et Tempel er derfor, isædedes for at være et Sted for Belærelse og Prædiken, et Sted for de hellige Ordinancers Forrettelse.

Et andet Spørgsmaal. En stor Mængde have undret sig over, hvorfor saamange Folk i Ost-, Syd- og Mellemstaterne i en Række af Aar have været saa idrige efter at udfinde deres Fædres Slægtregistre. Nu, Herren gjør mange Ting, som Folket ikke kjender, og dette er en af dem. De vide ikke, hvorfor de søle en saadan Interesse for deres Slægt, men

Sagen er, at Folket er paavirket af en eller anden usynlig Magt, og Følgen er, at de lægge megen Iver for Dagen efter at komme til Kundskab om deres Forfædre. Jeg antager, at en fire hundrede forskellige Familier allerede have erholdt omfattende Slægtregistre, hvorved de kunne følge deres Aner tilbage fra Slægt til Slægt indtil den første Kolonisation af de østlige Stater og derpaa tilbage til gamle England, om det er muligt, for at opdage Forbindelsen. Vide de, hvorfor de gjøre dette? Nej; de søle dem tilskynde dertil, det er Alt, hvad de vide derom. Jeg vil nu sige Eder, hvorfor det er, thi en stor Mængde af Folket i denne Forsamling og Mange, som ere spredte rundt om i de forskellige Byer, Landsbyer og Settlementer af dette Territorium, udbandrede fra de gamle Øststater, og de havde Fædre og Mødre, Bedstefædre og Bedstemødre samt Forfædre, som nu slumre i deres Grave, og som vare ligesaa rene, oprigtige, dydige og retfærdige i deres Følelser, som vi deres Børn ere. Og nu ere vi isærd med at virke for dem. Vi have ikke Tid til at udfinde alle disse Slægtregistre, men Alt, hvad vi have at gjøre, er at gaa og saa de Bøger, som Herren har paavirket dem til at tilvejebringe, og som indeholde Navne paa Hundreder og Tusinder af de Udføde, og vi ville modtage Daab, Haandspaalæggelse, Egteffab for Evigheden samt alle de øvrige Evangeliets Ordinancer for dem, for at de, dersom de ville antage, hvad der er gjort for dem, kunne komme frem i Opstandelsen og arve Alt, hvad deres Børn ville arve. Hvorfor? Fordi de vare værdige dertil. Vore Pilegrimsfædre vare et godt Folk, ligesaa hæderlige som vi, men uheldigvis faldt det ikke i deres Lod at leve paa den Tid, da Gud havde bestemt at ville oprette sit Rige paa Jorden og udsende sine Engle fra Himlen.

Saaledes ser man, at dette Evangelium naar de Døde saavel som de Levende. Vor Frelser satte Exemplet med Hensyn til denne Ting, thi der siges, at da hans Legeme laa i Graven, var hans Aand ikke ubirksom, og istedetfor at tage op til Himlen og sidde ned der for en Tid af tre Dage og tre Nætter i fuldkommen Ubirksomhed, havde han Noget at gjøre, og medens hans Legeme laa i Graven, gif hans Aand hen og aabnede Fængslets Døre, hvor de vare forvarede, som druknede i Synsfloden. Hvad! Vare de i Fængsel? Ja. Besøgte virkelig Jesus dem? Ja. Prædikede han for dem? Ja. Hvor findes det berettet? I Petri første almindelige Brev. Han siger, at „Jesus led Døden efter Kjødets, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gif bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Nox Dage, da Arken byggedes.“ Ja, i Sandhed, han gif bort til de gamle Antediluvianer, som ikke havde erholdt deres Opstandelse, og prædikede for dem. Hvad prædikede han for dem? De sølgende Vers underrette os om, hvad han prædikede. Hvad antage I, han prædikede? „Dersom han fulgte vore selteriste Prædikanters Exempel,“ siger En, „vilde han gaa og sige dem, at deres Dom var afgjort for stedse, at de vare kastede i Fængsel, for aldrig mere at løslades; at som Træet falder, saa ligger det, og at der intet Haab var med Hensyn til dem.“ Nuvel, det var ikke den Slags Prædiken, som Jesus holdt for de antediluvianske Aander. „Thi derfor,“ siger Peter, „blev Evangeliet prædiktet for dem, der vare døde, at de kunde blive dømt i Lighed med Mennesker i Kjødets, men leve for Gud i Aanden.“ Omendstjændt de besandt sig i Aandeverdenen uden noget Legeme, havde de

dog Nødvendighed til at høre det samme Evangelium, som Jesus prædikede for dem, der vare her i Kjødets. De kunde tro og ombvende sig, thi det er Handlinger, som Sindet kan udføre; men Aanderne kunne ikke døbes, thi det er en Handling, som Legemet maa udføre, det er Noget, som henhører til dette Liv. Jesus kunde prædike Ombvendelse for dem, han kunde prædike det samme Evangelium for hine Antediluvianer, som han havde prædiket for Mænd i Kjødets, og de kunde da blive dømt i Lighed med Mennesker i Kjødets, og leve for Gud i Aanden. Mennesker i Kjødets kunde døbes for dem, og de kunde komme frem og modtage de samme Betsignelser som dem, der annammede Evangeliet i Kjødets.

Der er endnu et Par Bemærkninger, som jeg kunde lide at gjøre, om Tiden tillod mig, med Hensyn til en Gjenstand, som er en Følge af dette evige Egteskab eller Forening mellem Mand og Kvinde. Der er for Exempel en god ung Mand, som udsøger sig en Hustru i Guds Rige. Han siger til hende: „Lad os gaa og blive gifte for Tid og al Evighed ifølge Himlens Forlangende.“ Meget godt; de ere komne overens derom; de besøge Ordinancen forrettet, og det besegles paa deres Hoveder og optegnes til deres Bedste. Vi ville sige, at i Løbet af to eller tre Maaneder efter dette Egteskab tilstøder der Hustruen en eller anden Ulykke, og hun dør. De elskede hinanden og vare ægteviede for al Evighed, og han sørger over den Kjendsgjerning, at han i sin Ungdom, i sin Manddoms fulde Kraft, er overladt til sig selv som Enkemand. Er det nu ret af ham at ægte en anden Hustru, efter at være bleven viet til en for Tid og al Evighed? Er det ret af ham atter at tage sig en ung Dame til Hustru? „O ja,“

svarer man, „det er fuldkommen ret, thi det vilde ikke være at leve med to paa Jorden paa engang.“ Meget godt, han gaar og gifter sig atter; og nu opstaar det Spørgsmaal, antag, at de lun giste sig for Tiden, indtil Døden afstiller dem, — vi vilde antage dette, forbi Manden allerede har en Hustru hinsides Cløret — hvad vil der saa blive af den anden Hustru i Opstandelsens Morgen? Kunne I besvare det Spørgsmaal? Dersom han blot ægter hende for Tiden, har hun ingen Mand, naar Opstandelsen kommer. Maaſte hun er ligesaa god en Kvinde som den Hustru, Manden først ægtede for al Ewigheid. Hvad skal der gøres med hende? Skal hun lades i en Stilling, hvor hun ingen Efterkommere kan have, ingen uendelig Formerelse, intet Rige i Forbindelse med en Mand, og ingen Mand? Skal hun gjennem alle Ewigheidens kommende Tidssaldere forblive uden et saadant Privilegium, medens den første Hustru, der ikke er bedre end hun, er gift for al Ewigheid og arver alle deraf flydende Betsignelser. Vilde ikke dette være Partisthed? Wiiselig det vilde. Hvorledes skal man raade Gud paa dette? Vi svare, at naar denne Enkemand tager denne anden Hustru, bør han ogsaa ægte hende for Tid og al Ewigheid ligesom den første, og da, naar Opstandelsen kommer, komme ogsaa de to Kvinder frem. Hvad vil man saa gøre? — Dette indfører Flerkoneri i det næste Liv, gjør det ikke? Polygamister i den næste Verden? Wiiselig det gjør; og disse to Kvinder, der begge have erholdt denne Mand som deres Egetemage for al Ewigheid, ere nu stillede paa lige Fod.

Lad dette Princip udstrækkes. Der gives Tilfælde i Livet, hvor to Kvinder kunne dø, og en Mand saaledes blive Enkemand paany i sine unge Dage, han ægter derfor en tredje og maaſte en fjerde

Hustru; i Opstandelsen ere de samtidig alle hans Hustruer. Flerkoneri vilde derfor være fuldkommen rigtig i den tilkommende Verden, men „o,“ siger Sektteren, „hvor strækelig det er i denne Verden!“

Saaledes ser man, at i det Djeblit, man indrømmer Egetestaments evigvarende Bestaafenhed, i det Djeblit, man indrømmer, at Adam og Eva være uødelige Væsener, da de bleve forenede i Egetestament, og man paatager sig at følge det Mønster, er Flerkoneri en nødvendig Følge heraf; enten har Egetestamentet intet med Ewigheden at bestille og intet med Uødelighed og uødelige Væsener at gøre, eller ogsaa maa Flerkoneri nødvendigvis eksistere i Ewigheden.

„Vend det om den anden Vej,“ siger En, „saa vilde vi saa Egetestament med flere Mænd paa engang (Polyandri).“ Lad mig sige Forsamlingen, at Hensigten med Egetestamentet er at opfylde det Bud, som Gud gav til uødelige Væsener. Kunde en Kvinde formere sig hurtigere ved at have to Mænd? Enhver ved, at der i denne Henseende er Forskjel paa Mand og Kvinde. Dersom en Kvinde iallesald i dette Liv havde to Mænd, vilde dette, istedetfor at gøre hende mere frugtbar, sandsynligvis hindre hende fra ganske at søde Børn; og om hun gjorde, hvorledes vilde saa Faderen blive kjendt? Paa Grund heraf har Gud strengelig forbudt i Bibelen Polyandri og har erklæret sig imod det i sin Lov.

Det skulde have glædet mig at berøre en hel Del andre Punkter med Hensyn til Flerkoneri, men Tiden tillader det ikke. I have for en Del hørt forklaret nogle af Ejendommelighederne ved det Folks Tro, som kaldes Sidste-Dages Hellige. Hvad er nu nødvendigt med Hensyn til Polygamister? Vore Fjender sige: „Der skulde sættes en Lov i Kraft, som paabød, at

alle Polygamister skulde kastes i Fængsel fra fem til ti Aar, eftersom Tilfældet kan være, og idømmes en svær Multt." Meget godt; dette er Folkets Stemme. Men regjerer Folkets Stemme paa en Maade, som er uoverensstemmende med vort Lands Konstitution ved at fratage Minoritetens Rettigheder? Er det vor Regjerings Orden, at Minoriteten skal fratages sine Rettigheder, fordi Majoriteten er imod dem. Lad mig spørge, sæt, at Majoriteten af Folket skulde være imod Barnebestænkelse, og at Mange skulde betragte den med den yderste Gru, samt at der endvidere kun var en ringe Minoritet af vor Nation, som troede paa hin forkræftelige Lærdom, sæt, at Majoriteten skulde fatte den Beslutning, at de, som udøvede Barnebestænkelse, skulde fængsles, — de have den samme Ret til at gøre det, som at gøre den anden Ting, jeg har nævnet.

Atter, der er en vis Klasse Folk, hvilken dog udgjør en forsvindende Minoritet af denne store Nation, som tror paa Dands om Sabbatdagen. Jeg hentyder til Shaking-Kvækerne. Vilde det være ret at udstede en Lov imod denne ubetydelige Minoritet og sige, at de skulde fængsles, fordi det hænder sig, at Folkets Stemme i Almindelighed erklærer deres Dandsjevelse for en Forbrydelse? „Men dernæst," siger En, „er Polygami en Forbrydelse." Hvem sagde Dem det? Siger Bibelen Dem saa? O nej, hverken det Gamle eller det Nye Testamente; ingen Profet, ingen Aabenbarer, ingen Apostel, ingen Guds Mand, ej heller Jesus selv eller nogen Engel har nogen- sinde erklæret det for en Forbrydelse, men tværtimod forsvaret det, og Herren selv administrerede denne guddomlige Ordinance. Han gav Jakob hans fire Hustru og Børn, saa fortæller Jakob os i 1ste Mosebog.

Dernæst kunde vi vedblive at vise, at enhver kristen Sælt i de Forenede Stater besidder Ejendommeligheder, som Majoriteten ikke tror paa, og som de ere overtydede om burde erklæres af den civile Lov som straffylldige, samt at de, der practicere slige Ejendommeligheder, burde fængsles derfor. Men fordi Majoriteten af Folket forlaster et Princip, er ikke det noget Bevis for, at det er en Forbrydelse. Sæt, at den store Majoritet af Folket forlastede Principet Daab ved Nebstænkelse i Vand, vilde det saa være ret at udstede Love, som vilde bringe Straf over dem, der udøvede det? Nej, vort Lands Konstitution blev dannet for at beskytte Folket i ethvert Lærdomspunkt, som de maatte uddrage af Bibelen, og isledetfor at fordømme disse Lærdomme som forbryderiske, turde alle Stater og Territorier lade Bibelprinciper være en Samvittighedsag. I Særdeleshed skulde det store Egtestabsprincip lades gaabent og frit for Alle, og Enhver have Rettighed til at ægte en, to, tre eller et Dusin Hustru, eftersom Tilfældet kan være, kun skulde der indstiftes Love med Hensyn til kriminelle Misbrug af den ægtefællelige Stilling og Formuens Fordeling blandt Børn etc. Men i det Djeblig, at der udstedes Love, som ere proskriberende og bindende i sin Natur, som fordømme Principer, der ikke fordømmes i Bibelen, som berøve Folket sin Ret til at tro, hvad der indeholdes i Guds Ord, staar den religiøse Frihed ifare, og der er Ingen, der kan sige, hvad en saadan Krænkelser vil føre til. Efterhaanden vil man maaste saa en Blanding af Kirke og Stat; og Ingen maa tro Noget, undtagen det skulde være Lærdomme eller Troskændelser, som enten ere af-fattede af Staten, Kongressen eller en eller anden lovgivende Magt, hvorefter Enhver maa rette sig, eller ogsaa blive

mulkteret, fængslet, brændt, slagtet eller
hængt. —

At vort store og frie Land aldrig

maa blive besværet med en Despotisme
af denne Art, er min alvorligste Bøn.
Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Bønnen.

Bønnen er en af de Pligter, som Herren fordrer, at hans Hellige skulle iagt- tage. Det er umuligt for en Hellig at gjøre Fremgang paa Livets Bane, unbtagen han opfylder denne Pligt. Ved at forsømme den, overtræder han en af Guds Befalinger og er under Fordømmelse. Hvad Gud derfor har paabudt og forordnet, er til Betsignelse for Enhver, som vil adlyde og efterkomme samme, men ved at forsømme at iagttage Guds Bud, berøver man sig selv de Betsignelser, som ere en Følge af Lybighed til de himmelske Love. Bønnen er en Betsignelse i sig selv, den helliger Hjertet, drager Sindet bort fra verdslige Ting og bringer os nær til Gud. Den befrier Sindet fra Sorg og Belymring, fra Brede og Dophidselse, fra Forsængelighed og Stoltthed; den bereder Menneskets Natur for Paavirkning af Sandhedens Aand, som tilhvisker Sjælen Fred. Mennesket har afveget saalangt fra sin Gud formedelst tiltagende Overtrædelse gennem mange Slægter, at det behøver en stadig Paavirken af den Hellig-Aand til at berede det for et nøjere Samsund med sin Elsker ligesom de Hellige fordem. Og da Morkets Fyrste har en saadan Indflydelse paa Jorden, slaa vi hver Time ifare for at blive overbundne, medmindre vi søge hen til den Kilde, hvorfra evigt Liv og Kraft udbælder. Derfor siger Jesus: „Baager og beber, at I ikke skulle falde i Fristelse.“ Og naar vi opløste vore Hjerter i Bøn til Gud og samle vore Tanter fra al Udspreddelse, indgydes i vore Sjæle Fredens Aand, som samler omkring os en herlig Sky, hvori vor vaagende Engel kan nærme sig og modtage vore Ord. Daniel, der var en Guds Mand og begunstiget med himmelske Syner og Aabenbaringer, vilde ikke være bleven vist denne Naade af Herren, dersom hans Sjæl ikke havde været opløstet til Gud i Bøn. „Frygt ikke, Daniel,“ sagde Herren, da han kom til ham ved Floden Tiddikel, „thi fra den første Dag, da Du gav dit Hjerte til at forstaa og til at hdmgye Dig for din Gud, ere dine Ord horte, og jeg, jeg er kommen for dine Ords Skyld.“ (Dan. 10, 12). Det er en stor Hemlighed for Mogle, at de Bønner, der opsendes af Mange paa engang og paa forskellige Steder, alle kunne blive horte og besvarede af den samme Gud. Men hvilket usuldbomment Bæsen kan tilfulde fatte og forstaa Guds Fuldkommenhed? Kan Mennesket i sin nuværende saldne Tilstand og i sin Uvidenhed vente at udgrandste Dybden af den Biedom, som vor hos Gud? Vi kjende ikke mere til Gud, end hvad han selv har aabenbaret, og al vor Stræben for at „udfinde Gud“ ved vor egen Biedom vil være forgæves. Men han har befalet os at bede og har lovet at give sine Engle Befaling om os, og dersom vi i

Ligbed med Daniel ville holde hans Bud, ville vore Bønner blive besvarede, naar de opsendes i Tro, thi det er de Troendes Bøn, som bringer Velsignelse, og Bøn uden Tro er „Gudsfrugtigheds Skin uden dens Kraft.“

At bede i Løndom er ligeledes nødvendigt. „Naar Du beder,“ sagde Frelseren, „da gik ind i dit Kammer, og luk din Dør, og bed til din Fader, som er i Løndom; og din Fader, som ser i Løndom, skal betale Dig aabenbare.“ Den, som aldrig beder i Løndom, aabner alorrig frivilligt sin Sjæls Indre for Gud, og modtager aldrig den behagelige Inspiration, som det er hans Rettighed at modtage og nyde. Der gives Tanker, Følelser og Begjær i ethvert Menneskes Sjæl, som man ikke ønsker at aabenbare for Verden, ikke engang for sine Venner, medens de ere hellige i Gns eget Bryst. Men i Løndom kan man udgyde sit Hjertes Hemligheder for Gud, med den fulde Forvisning, at de ej ville blive misforstaaede af ham, som giver Alle gjerne og bebrejder ikke. Det samme gjaelder ogsaa med Hensyn til Familiebøn. En Familiefader blandt de Hellige skulde hver Morgen og Aften samle sin Familie og sine Tjenere omkring sig og bøje sig med dem i Bøn til Herren; thi dette er kun en skyldig Pligt mod Gud, som er Ophav til vor Tilværelse, som bevarer vore Liv, og som er Giveren af enhver god og suldkommen Gave. Sagttagelsen af denne Pligt bringer Glæde og Fred til Sjælen, og tjener til at forene Alles Sind, til at bestyrke det gode Forhold mellem Mand og Hustru og gjøre dem til Et i alle Ting. Det vil ligeledes sætte Forældre istand til med større Letthed at kunne lede sine Børn og gjøre hele Familieforholdet lykkeligt formedelst Bønnens milde og oplivende Indflydelse. Naar Bønnens Alter er oprettet i et Hus og den hellige Ild er tændt og holdes vedlige fra Morgen til Aften, vil den Dnde fly og Fredens Aand tage Ophold i det Hus, medens den, der om Morgenen rejser sig fra sit natlige Leje og gaar til sit Arbejde uden at høre et taknemligt Ord til sin Gud for hans Naade og Bestyttelse, eller opsender en Bøn for sin Hustru og sine Smaa, neddrager Guds Mishag og Brøde over sig. Lad derfor enhver Mand være en Præst i sit eget Hus, en Guds Tjener for sin Familie og en Midler for dem hos Gud. Og naar Manden er fraværende, lad saa Hustruen indtage hans Plads ved Familiealteret og opløste sit Hjerter i Bøn til Herren for sin Mand og sine Børn, og saaledes vise sig som en værdig Hustru for en Herrens Tjener. Paa samme Tid er der Ingen i Kirken, som uden Bøn kan være i Besiddelse af den Glæde, Evangeliet bringer. Det gjør Intet til Sagen, hvor stor Kundskab eller hvor højt Præstedomme en Mand har, han vil ikke være istand til at udføre meget Godt, dersom han ikke søger at erholde Kraft og Styrke fra den Kilde, der er os anvist.

Vore Bønner skulde opstige til Himlen for os selv, for Kirkens Ledere, for alle de Hellige og for Verden. Og om vi opdage noget Begjær hos vore Medmennesker med Hensyn til at undersøge Evangeliets Principer, skulde vi bede for dem, at ogsaa de maatte komme til Sandhedens Kundskab. Sluttelig skulde det være vor Pligt at bede for Herrens store og forunderlige Gjærnings Fremstjyndelse paa Jorden, saa at de Dprigtige af Hjertet kunne blive indsamlede og blive beredte til at møde al Jordens Konge, naar han skal komme i Himlens Skyer med Magt og megen Herlighed for at tage Herredømmet over denne Jord, medens hans Tjender ville være overvundne og besejrede for stedse.

Betjendtgjørelse.

Paa Grund af, at Præs. Alb. Carrington med Flere fra England agter at besøge denne Mission og ønsker at overvære de forskjellige Konferencemøder i Kjøbenhavn, Gøteborg, Kristiania og Stockholm, have vi fundet det nødvendigt at foretage endel Forandringer med Hensyn til Tiden for Afholdelsen af bemeldte Møder, som derfor blive at afholde i følgende Orden:

Kjøbenhavn	den 22de & 23de April.
Gøteborg	- 29de & 30te —
Kristiania	- 6te & 7de Maj.
Stockholm	- 13de & 14de —
Aarhus	- 20de & 21de —
Aalborg	- 27de & 28de —
Skåne	- 3die & 4de Juni.

De Hellige saavel som Fremmede, der have Lønne derfor, indbydes venligst til at overvære disse Møder.

N. C. Flygare,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Notis.

Vore Bogagenter i Sverige gjøres opmærksomme paa, at Drson Pratt's fortrinlige Afhandling om „Evangeliet's sande Grundsætninger“ vil udkomme om nogen Tid paa Svenskt, som derfor anbefales paa det Bedste.

Konferencemødet i Kjøbenhavn vil tage sin Begyndelse den 22de ds. Kl. 8 Aften i vort nye Lokale i Store Regnegade Nr. 26, 1ste Sal, og fortsættes den næste Dag i Hr. Restaurator M. Hansen-Bissemann's store Selskabslokale, Bianto Lunos Sideallé, Fredriksberg.

Nobelophidsernes Skiebne.

(Af Parley B. Pratt's Autobiografi.)

Fru Eunice Corinthia Beckwith, og Mandstabs astanten ifølge Ordre af tidligere Fru Lawn (hvis Faders Navn var Joshua Twitchell) var Enke efter John Lawn, Kaptejn over et Kompagni af Illinois Militien fra McDonough County, og Mandstabs astanten ifølge Ordre af Guvernør Ford og tiltraadte Hjemreisen, efterladende Fangerne i Carthage Greys Hænder.

Idet han tog Farvel med Fangerne, rakte han sin Haand frem, modtog Josefs Betsignelse og hørte ham sige i en meget højtidelig Tone: „Farvel, Kaptejn

Lawn; naar De og Deres Mænd forlade mig, er ogsaa min Livvagter borte." En kort Tid for havde Josef imidlertid oplæst for ham den 55de Salme, og anmodet ham om at erindre dette Kapitel samt at oplæse det for sine Venner, naar han kom hjem. En af Carthage Greys læste ogsaa som Svar den 61de Salme.

Kaptejn Lawn og hans Tropper havde marscheret omtrent 12 (engl.) Mil henimod deres Hjem, da Efterretningen naaede dem om Josefs og Hyrums Martyrdom, hvorover han udbrod: „O, om jeg havde vidst, at dette Blodbad havde indtruffet saa snart! Jeg vilde da være bleven tilbage, og saasnart den første Kugle var bleven affudt paa Brodrene Smith, vilde jeg have skudt den anden gennem den Skurks Hoved, som affjød den, eller ogsaa have døet under Forsøget.“

En Mand ved Navn Townsend, der boede i Iowa i Nærheden af Fort Madison, var en af Rebelen, som bestormede og sprængte Fængselsdøren. Den Pistol, der blev affyret af Josef Smith, saarede ham i Armen i Nærheden af Skulderen, og den vedblev at raadne, uden at læges, indtil den blev affaaeren, og selv da vilde Saaret ikke læges.

Omtrent sex Maaneder efter at han var bleven skudt, saa Fru Lawn hans Arm og forbandt den. Han gik gradvis op i Forraadnelse og døde hen med Saaret. Han forblev Ratten over hos Fru Lawns Fader, og vaandede sig den hele Nat uden at sove. Han spurgte den gamle Herre, om han troede, Josef Smith var en Profet. Og da denne svarede, at han ikke vidste, om han var eller ej, sagde Townsend: „Nuvel, jeg ved han var en Guds Profet! Og om jeg var bleven hjemme og havde skjottet min egen Forretning, vilde jeg ikke nu have mistet mit Liv og være bleven plaget af en brodefind Sambittighed og med dette

frygtelige Saar, som Ingen kan læge.“ Han døde to eller tre Maaneder efter, og var bogstavelig raadnet levende op.

James Head af McComb var ligeledes en af Morderne i Carthage Fængsel; Kaptejn Lawn og Andre hørte ham siden bryste sig deraf, og ved en Lejlighed drog Kaptejn Lawn sin Pistol og satte efter ham, men han undslap. Han var bestandig mørk og tungsindig fra den Tid, han havde været behjælpelig med at myrde Brodrene Smith, og erklærede hyppig, at han bestandig saa de to Martyrer for sig! Han havde ingen Fred.

En Oberst af Missouripobelen, som hjalp til at fordrive, plyndre og myrde „Mormonerne“, døde i Hospitalet i Sacramento 1849. Beckwith plejede ham; han blev opædt af Orme — en Slags stor, forkladen Madike — som gik igjennem ham i Tusindvis, tilsyneladende en halv Pot ad Gangen! Før han døde, krob disse Madiker ud af hans Mund og Næse! Han gik bogstavelig levende i Forraadnelse! Endog Kjødet paa hans Ben brast itu og faldt af! Man opsamlede den raadne Masse i et Tæppe og begravde ham, uden engang at oppebie en Ligliste!

En Hr. — —, en af Missouripobelen, døde i det samme Hospital omtrent samtidig og under Hr. Beckwiths Opsyn. Den ene Side af hans Ansigt og Kjæve gik bogstavelig i Forraadnelse, og Halvdelen af hans Ansigt faldt formelig af! Et Dje raadnede ud, og Halvdelen af hans Næse, Mund og Kjæve faldt fra Benene! Doktoren strabede Benene, løsne og udlag hans Kjæve fra Ledet rundt om til Midten af Hagen. Raadensklaben og Madikerne vedblev at æde, indtil den store Halsaaere var gennemædt, hvorpaa han blødte sig til døde! Han saavel som Townsend sinede fort for deres

Død i den Grad, at de maatte anbringes i Bærelser for dem selv, og det var næsten umuligt at udholde deres Nærværelse, og Fluerne kunde ikke afholdes fra at omsværme dem, medens de levede!

Wm. T. Head, en Officer i Kaptejn Lawns Kompagni, som blev tilbage i Carthage, bevidnede, at han saa en vis Mand hæve en svær Kniv for at affjære Josefs Hoved, da pludselig og midt paa den klare Dag, uden en Sky sigte, „et frygtelig Tordenstrald lod sig høre, medens samtidigt gnistrende Lynstraaler sloge Norderne i Ansigtet og aldeles lammede et Antal af dem.

„Barbaren, der havde hævet sin Kniv og svoret med en frygtelig Ed at ville affjære Josefs Hoved, stod, med Armen hævet og Kniven hængende i Luften, fuldstændig lammet og kunde ikke bevæge et Lem. Hans Kamrater bar ham bort, og Alle flyede med Skræk fra den blodige Scene.“

Disse Enkeltheder og mange andre ere blevne mig og Andre fortalt af Broder Beckwith kort før hans Død og siden af hans Enke og Svigerfader og tros at være korrekte.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor“.)

(Fortsat).

Uagtet Landet var fuldt af Kreaturer, og der paa nogle Steder var Hvede i Overflodighed, var det dog temlig knapt med Levnelsesmidler til Mandskabet, og som en Folge deraf herskede der en almindelig Utilfredshed. Den 19de Marts marscherede Bataljonen til Byen Los Angeles med Undtagelse af 1 Officer og 31 Mand, der bleve tilbage for at forsvare Militærposten ved San Luis Rey. De kunde ikke saa Kvarterer i Byen, og maatte derfor opslaa deres Lejr udenfor samme. Den 6te April blev den Afdeling, som var efterladt i San Luis Rey, igjen forenet med Hovedstyrken. Blandt de Pligter, som Bataljonen havde at udføre, medens den var i Los Angeles, var at bevogte Cajonpasset i Sierra Nevadabjergene (45 Mil Øst for Los Angeles) for at forhindre fjendtlighedsindede Indianere, som ofte plejede at gjøre Strejftog til de nærliggende Græssange, fra at komme derigjennem.

Fjellige anlagde den et Fort paa en liden Høj, hvorfra man kunde overskue Byen. General Kearney besøgte Lejren og inspicerede Bataljonen. Han ytrede sin Tilfredshed med Soldaternes Udseende og roste deres Opførsel. Mange af dem, der hørte til andre Troppesafdelinger, vare sintsyge paa dem, som hørte til Bataljonen, paa Grund af den Yndest, de stode i hos Officererne, og den Røs, de fik af dem. Oberst Freemonts Folk vare saaledes meget fjendtlighedsindede mod dem, og havde truet med at oversælde den. Freemont var opsætsig og vilde ikke underkaste sig Kearney, og der sagdes, at Sidstnævnte stode paa, at Bataljonen vilde staa ham bi i Tilfælde af, at det skulde komme til aaben Konflikt med Freemont. En Nat blev det til Bataljonen hørende Mandskab oprørt af sin Søvn, og Soldaterne fik Ordre til at lade deres Væbener og at holde sig beredte til at modstaa

en Fjendes Angreb. Angrebet ventedes fra Freemonts Folk, men det viste sig at være kun blind Alarm. Den 29de Juni vare henved tre hundrede Mand af Bataljonen under Baaben paa Torvet i Los Angeles, og Oberst Stevenson søgte at overtale dem, eller idetmindste et Kompagni, til paany at lade sig indrullere. Han lovede dem, at de skulde faa Ret til selv at vælge sin Major og andre Officerer, og at de til næste Februar Maaned skulde faa Afsted med et Aars Lønning paa hvilket som helst Sted, de ønskede i Kalifornien. Lillige sagde han, at en Afdeling skulde blive udsendt for at møde deres Familier og medtage de Midler, de ønskede at sende dem. Nogle af Officererne vare særdeles gunstig stemte for en saadan Gjenindrullering, og raadede dem til at gaa ind paa Forslaget; men flere af Underofficererne og de Menige vilde ikke inblade sig derpaa, og de fik Overhaand. Den 16de Juli blev Bataljonen af Kaptejn Smith af første Dragonregiment afmonstreret i Los Angeles, efter som Soldaternes Tjenestetid var udløben. De havde trosfast udtjent deres fulde Tjenestetid, og havde erfareet Sandheden af Præsident Youngs Forudsigelser, da de lode sig indrullere. Han havde lovet dem, at hvis de vilde være trosfaste mod deres Gud, vilde de ikke komme i noget Slag. Der vilde være Kamp baade foran og bag dem, men de vilde blive fri for at tage nogen Del deri. Disse Ord vare bogstavelig blevne opfyldte. De havde opfyldt enhver Pligt, som deres kommanderende Officerer krævede af dem, — de vare blevne bragte næsten Ansigt til Ansigt med Fjenden, men vare blevne skaanede for den Rødbændighed at udgyde Blod eller at maatte lade deres eget blive udgydt. Disse Brødre vare blevne opfordrede til at lade sig indrullere og forlade deres Familier og Venner i en Dr-

ten, medens de vare udsatte for den yderste Mangel. De gjorde det med Glæde, fordi de troede derved at kunne afvende Ondt fra Zion. De udholdt haarde Strabadser og taalte store Savn, suldsørte en af de skrækeligste Marscher, som nogensinde er udført af noget Infanteri, og vare højligen velsignede af Herren. Deres Navne vilde blive holdte i hæderlig Gihukommelse iblandt de Hellige, og naar denne Uddelings tidligere Historie bliver skreven for kommende Slægter, vilde disse unge Mænds Indrullering, Marsch og Militærtjeneste fremkalde deres Beundring; deres Exempel vil blive fremsat til Efterligning, og deres Efterkommere vilde være stolte af den Ære, at en af deres Forsfædre havde været en Deltager i denne Expedition.

Som Forberedelse til at vende tilbage til deres Hjem og Familier organiserede de, der havde hørt til den opløste Batalion, sig til et Rejsekompagni, og valgte Levi Hancock, David Pettegrew, Reddie N. Alred, John Lytle og James Pace til Hovedsmænd over halvtresindstyve og Elisher Awerett til Hovedsmand over ti Pionerer.

Vi have givet Eder en Skilbring over Bataljonens Marscher indtil den Tid, da den blev opløst. Vi have Mere at sige om disse Mænds Rejser og Arbejde, efter som vi stride fremad i denne Historie, men vi vilde nu vende tilbage til Kirken i Vinterkvartererne. Præsident Young, de tolv Apostle og andre Ledster arbejdede med Flid iblandt de Hellige i Løbet af Vinteren, og en Reformationsaand gjorde sig gjældende i Lejren. Forsamlinger bleve ofte afholdte, og de vare godt besøgte. Vejret var koldt, men de Hellige havde anvendt alle mulige Bestræbelser for at skaffe sig Husly. Der blev sørget for Enkerne og de Faderløse, og man viste stor Omhu for at forsyne

Familierne til de Brødre, som hørte til Batalionen, med hvad de behøvede. Mange af de Hellige opførte Huse af Lønner til at bo i. Mange benyttede sig af Skraaningen paa den Vælle, paa hvilken en Del af Vinterkvartererne var udlagt, til at indrette „dug-outs“ til Boliger. Ved „dug-outs“ mene vi Kældere, hvis Indgang var paa den laveste Side, saa at der ikke behøvedes mange

Trappetrin for at komme ind i dem, og naar de vare forsynede med gode Tæge, vare de ikke uhyggelige at bo i gjennem en stadig kold Vinter. Af Fødemidler kunde man ikke faa ret mange Slags. De Helliges mest almindelige Føde den Vinter var Majsbrød og Flest, og i mange Tilfælde var der heller ikke Overflod paa disse Næringsmidler.

(Fortf.)

James Rosengren, født den 7de August 1800 i Roseland (?), Sverig, døde den 21de Februar 1876 i Salt Lake City.

Han blev indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ved Daab i 1862, emigrerede til Utah i 1863. Han levede og døde trosfast i Kristi Evangelium.

Kristoffer Johnson døde af Leversyge den 8de Februar 1876 i Mt. Pleasant, Sanpete Co., Utah.

Den Aldede var født i Risør, Norge, den 21de Juli 1811; blev Medlem af Kirken ved Daab den 24de Januar 1854; emigrerede til Kvebel, Kanada, i 1861, hvor han forblev nogle Maaneder; flyttede derfra til Milwaukee, Wisconsin, hvor han opholdt sig i to Aar, derefter til Florence, hvor han forenede sig med de hjemdragende Hellige og ankom til Mt. Pleasant den 12te September 1863; var Medlem af Højspræsternes Korum, Medlem af denne Stav af Zions Højsraad og ligeledes et Medlem af den Forenede Orden fra dens Begyndelse til sin Død; var en god Mand, en hjærlig Fader, en trosfast Sidste-Dages Hellig og elsket af Alle, som kjendte ham.

(D. N.)

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Eldste Orson Pratt . . .	193.	Lidt af vor Kirkes Historie	206.
Redaktionens Bemærkninger	202.	Dødsfald	208.
Pøbelophidsernes Stjebne	201.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare,
Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.